

Приказка за Градината (12) – за последователите

Труден

И така, след като коня отвеял Бог в незнайна посока, Те (Бог и коня) се спрели в незнаен край където селяните много обичали да следват.

Те били истински последователи.

Тръгва някой на някъде и всички селяни го следват.

После друг кривне и те след него.

Така се озовавали в чужди ниви, легла, мъзета и всичко чуждо каквото се сетите.

Да-а...

Тези селяни били всеизвестни с последователността си в следването.

И щом Бог се появил в селото, веднага се намерил заобиколен от последователи.

Естествено селяните на минутата се информирали кой е срещу тях и като чули името „Бог“, последователност блеснала в очите им, заковани в гърба на Бог.

Отива Бог до поилото, селяните след него.

„Що ви е, бре!? – чуди се Бог. – Коня си ще поя...“

А те: „Хубав кон... Ще гледаме как го поиш.“

Отваря Бог бохчата да похапне, а селяните връз него да видят какво ще яде.

„Не сте ли виждали лук и сирене, бре хора?“ – чуди се Бог.

„По колко пъти сдъвкваш?“ – гледат го в устата и броят последователите.

Накрая Бог се примирил (както обикновено прави) и свикнал (освен в нужника) със следващите го тълпи.

А селяните го следвали, наблюдавали и питали за всичко.

„Е, ама вие много питате“ – често негодувал Бог.

„Искаме да станем като тебе“ – отвръщали селяните и попивали всичко от казаното и видяното.

Минало се не минало време (няколко години) и селяните почнали да си шушукат около Бог.

„Що си шушукате?“ – зачудил се Той.

„Ми като си Бог, чудеса можеш ли да правиш?“ – изплюли шушукането селяните.

„Е, че бива ли да не мога? Що за Бог ще съм ако едно чудо не мога да направя?“ – подсмихнал се той.

Селяните се отдръпнали в по-широк кръг и зачакали.

„Що има сега?“ – огледал кръга Бог.

„Чакаме чудо“ – потрили ръце селяните в приятно очакване.

„Ама то тъй не става – засмял се Бог – Всяко чудо си има времето.“

„Тъкмо де... Време е да докажеш че си Бог – изтърпанил се един селянин напред и му подал овчарска гега – На, ако ти трябва тояга“

Бог така се разсмял, че ако не била гегата щял да падне от смях:

„Мили последователи мои, за всичкото време през което ме следвахте, нищо от онова, което аз правех не ви направи като мене. Ако направя чудо, пак от мен ще е правенето а от вас гледането...“

Стръвни последователи

След този ден шушукането все повече се чувало около Бог.

Имало и такива, които не искали чудо, а искали само да са близо до Бог и да се радват на компанията му. Те не били много, но точно с тях Бог не се чувствал самотен в тълпата от последователи.

Един ден той им рекъл:

„Вървете с мен да ви покажа Царството си. То не е далече.“

Мълвата веднага се разнесла – Бог ще показва царството си, което хич не е далече.

По ранни зори всички последователи били готови за път.

Вървели те, вървели докато стигнали до едно голямо синьо море.

Спрял се Бог на брега, заобиколен от последователите.

„А сега накъде? Къде е царството“ – зачудили се всички.

„Оттатък морето“ – засмял се Бог и тръгнал по водата.

„Чудо, чудо... чудо-о-о...“ – развикали се всички последователи.

Спрял се Бог (леко полюшван от вълните) и се обърнал към брега:

„Сега имате доказателството. Идвайте.“

По водата след Него тръгнали само онези с които Той не се чувствал самотен.

Приказката продължава, мили дечица.